

פח:

עין משפט
גר מצוה

א' א מ"י פ"ו מהלכות
עבדים הלכה ו' נושעים
יד סימן רמז סוף כג':
א' ב מ"י פ"ג מהלכות
ק"פ הלכה א'
ג ג שם הלכה ב'
ד ד שם הלכה א'
ה ה נושעים יד סי' רמז
סוף כג':
ו ז ח מ"י פ"ג מהל'
ק"פ הלכה ב'
ז ט י שם הלכה ט'

רבינו חננאל

[illegible]

ה'תש"ח

למלכות ערען בחימי היא
והטור רשבי"ג (ב' בת)
המבטחים. ומצא המלך
חליו כמלכה והמלכה
תלוייה ברשבי"ג. נמצא הכל
החליו רשבי"ג שבת
האחר לו רבי יצחק עישה
המלך חטוט גזי וטלה. ואומנין
נמצא ליה לעבד מה שקנה
עבדך קרנ רב. אמר אבי
האוקלן אלא רועה הרביל
דבריה ומקני ליה על
המלכה. ורשבי"ג ר' יצחק
שבת שאין דבורי רשות
בר. שבת רבי מה אמר
לו שיהיה יצאו לבית
המלכה. ופסוק מלעשות
פסח שני. אוקסא אבי
למלכותי. כשהיה יודע אם
גירא אם טלה ועכשיו יודע אם
לאחר זריקה. (דאזריקין)
והענינה דאזריקין דם
פסח. וראי למלכה היה
ומשטר כדריק. ואביכל
לפסח לא מעבא אכל
אכל שבת לפני זריקה
חיובן למעושת פסח שני
אזריקין דמתני לרא דאבי
בארייתא חסיה שנתערבו
פסחין. ומצא יבלת
באחד מהן כיון יצאו לבית
המלכה ופסחין מלעושת
פסח שני. אמר אבי לא
שני אכל שבת שנתערבו לאחר
אזריקין כ"ו. לא פסחין
אכל אמתני כ"ו לפני זריקה
חיובן. כל שכן בארייתא
כ"ו חיובין שחזר מהן
הפסח. מאן דמתי לא
בארייתא אכל אמתני כ"ו.
ומקשינא בארייתא ופסחין
יולין: אלא נתערבו לאחר

מאחר פסח היה עור זה ואותו הפסח
היו חזי. ארבעה הנשרין לאמלה הנכר
יציין: כשנאן כחן כשר שלא מזר
 מניזו יבולן קאמר דאס היה הפסח
קמי שמיא גילא. אחיה בעלים של כל
מלעשות פסח שני כ'. ואכרימא קא

האשה פרק שמיני פסחים

כופין את רבה אלא היבא
ו משום דכשיסחררה שמה לא
בופין וכי אומר לו לאדם חטא
עובר בעשה וי"ל מזה רבה

תקנתם את רבו ואת שפחה אינו יכול שכל בת חורין אינו יכול שוהלא לא נברא העוין שנאמר ולא תהיו כרע"א לא מפני תיקון העושה אותו בן חורין דמיו וחזרו בזה הילל **מתני'** האומר יאכל הפסח שחמ גדי יאכל גדי ומלה יאכל מן לו רבו כיצד יעשה אם גדי אמר לי רבי מלה אמר לי רבי הפסח רבו מה אמר לו שנינו ופמורין מלעשות פסח שחמ גדי יאכל אע" מלה יאכל אף על גב ומלה יאכל מן הראש על שני פסחים כאחד והתניא אין נמנין ע

ומעשה במלך ומוֹלֵךְ
וּיִצְאוּ וּשְׁחֲמוּ עֲלֶיהָ שֶׁ
וְלֹא אֶת הַמַּלְכָּה בָּאוּ וּשְׂאֵל
וּשְׂאֵלוֹ אֶת ר"ג אָמַר לָהּ
אֵיךְ לֹא נִשְׁלַח לָא מִן
אֶת חֲבֵית הַמִּסְבָּחִים וּבָקִי
אָמַר לָהֶם לָכוּ וּשְׂאֵלוֹ אֵל
וּשְׂאֵלוֹ אֶת רַבֵּן גְּמִלְיָאֵל
וְצֻנָּן אָמְרוּ לוֹ רוּתָהּ
יֵשׁוּ עֲלֶיהָ כּוֹס שֶׁל צֻנָּן
בְּמַלְכָּה וּנְמִצָּת מַלְכָּה
לֹא שָׁמְרוּ לוֹ רַבּוֹ וְכִי
לֹא הָיָה הַרְגֵל לָא אֲצִלָּה
עַל מִנֵּת שֶׁאֵין לְרַבּוֹ זֶה
שֶׁנּוּ אֵלָּא שֶׁשִּׁכַּח אַחֵר
לִפְנֵי זִרְיָקָה דְּכִי אֲזִירֵק
דְּמִתְנִי לָהּ אֲבֵרִייתָא דְּרִי
בְּאַחַד מֵהֶן כּוֹלֵל יוֹצֵאֵין
לֹא שֶׁנּוּ אֵלָּא שֶׁנִּתְעַרְבוּ
אֲכִילָה אֲבֵל נִתְעַרְבוּ מִלֵּפִי
כ"ש אֲבֵרִייתָא אֲפֹרֶת
יֵהְיוּ דְּרִי אִידְכֵּר הָיוּ חֲ
פֶסַח שְׁנֵי וְהָא אֵיכָא חֲדָה
חֲדָה וְחֲדָה פֶּסַח קָא מִיִּתֵּין
הָיוּ חֲדָה פֶּסַח נִמְצָא פֶסַח
וְנִסְחוּ וְנִתְּנָה וְנִימָא אִי דִידֵּךְ
שֶׁ הָיָה דְּרִיִּיתָ הַשְׁתָּא נִי

פסול הוא: ופטורין מפסח שט
הארבעה ילאו והחמישי פטור
הדם לאכילת בשר: מאן דמ
בשעת זריקה חייבין בפסח שני
אחד והדם ניתן לזריקה שהרי
: קא מייטי חולין לעזרה. ה

התקנסה את רבו. שאינו מפקד כלום מן הראוי לו: ואם עמלו לא התקנסה. מה תהא עליו: לישא שפחה אינו יכול. לדף חירות אסור זה דמכוב (דברים כג) לא יהיה קדש לא יבא ליחמא אמה: מתני' שטע גדי יאכל. רבו ממנו ואע"ג דרגיל בטלה דכיון

הראשון. והשני יסרף: שם
אמר לו רבו. שפירס לו גדי או טלה
זה שם: וטלה שלי. ובגמרא פריך
מה שקנה עבד קנה רבו ומנא ליה
לדבירה: שם רבו אמר לו. זה
כבר שחט השנים: שנים ילא לבית
השפירס. ללא ידע כי הדאי ויהי דהאי
ואזין פסח נחלל אלא למגזיו: ופסחין
מפסח שני. דשחטו חורקס מעליה
היא אכל אחאי ומדא אחאי וקמי
שמיא גליא: גב' והפסח אין נמנין
על שני פסחים כאחד. לנכול בשעת
אכלה מל' מהס שרפה דאזין ברירה
וכי כלי למכיל דילמא בשעת שחטת
לא היה דעמיה עליה הלכך לא אכל
זה שהמנה את רבו על שני פסחים
ורבו סמך עליו היחך יאכל על
הראשון: במלך ומלכה. שחטוין על
עבדיהן ואזין מקפידין על שיעומן
אם גדיים אם טולאים הלכך אין כאן
דין ברירה דתווייהו יחא ליה לפיכך
יאכל מן דליכא דביין דקפידא
יאל הראשון ידי וסבתו ויחך כבדי
נשט: הי' והפסח אין נמנין על שני

שִׁאֲמָרוּ לְעִבְרִיָּהֶם
פַּחְסִים בָּאוּ וּשְׁאֵלוּ
יִמְלֶכָה וּמֶלֶךְ דְּרַעְתָּן
וּרְאִשׁוֹן וְלֹא מִן הַשְּׁנִי
לְטֹמֵא כָּל הַסְּעוּדָה
הַמְּלֶכָה בָּאוּ וּשְׁאֵלוּ
וְאִי וּשְׁאֵלוּ אוֹתָהּ אִמֶּר
מֶרֶץ לָהֶם לִכּוּ וְהִיטִילוּ
יִיחָשָׁה וְטָהַר ר"ג כֹּל
תְּלוּיָה בִּר"ג נִמְצְאָת
שְׁלִי יִימָה שְׁקֵנָה עֶבֶר
דִּנְיָה לִיָּה בִּתְקַנָּה
ת בּוֹ שֶׁכַּח רְבוּ מַה
קָה דְּבַעֲדִינָה דְּאִזְרִיק
לֹא הוּא חוֹי לֹאכִילָה
שֵׁשֶׁ שְׁתַּעֲרֶבּוּ עוֹלוֹת
בֵּית הַשְּׁרִיפָה וּפְטוּרִין
אַחֲרֵי זִרְקָה דְּבַעֲדִינָה
זִרְקָה חֵיבִין לַעֲשׂוֹת
מִתְּנֵי אֲבִרְיָתָא אֲבָל
לֹאכִילָה קָמִי שְׁמַיָּא
דְּלֹא נָפִיק מִשּׁוּם דִּלָּא
חֻלּוּלָה לַעֲוֹנָה דֹּאֲרַבְרָה
נֹאכַל שְׁלֹא לִמְנוּי
בַּעַל מוֹם הָיָה דְּאִיתִי
וְיִי שְׁלָמוֹם לֹא אִפְשָׁר
מִשּׁוּם

וּלְקַמֵּן פִּרְיָן וְהָא אִיבָא חַד דְּלֵא נֶקֶץ: **אִמְר אַבִּי** לֹא שֵׁנוּ. דְּפִטְרוּרִין:
סוֹס דְּלֵא דִּיעַ מִנּוּ לְדִיתִי חַד אִפְסֵר לִימְרִי חוּלִין לְעוֹרֵה דְּכֻלְקֵמִי:
לֵה לֹא לֵא שֵׁנוּ דְּלִבִּי אֲמַתְּוִין שִׁאֲעִים שְׁטֵינִין כְּסִרִּין אֶלֶף אֶשְׁרִין
רִבִּישׁ אֲבִירֵיהֶן דְּאִפְסֵר פִּסּוֹל מוֹס יִם כִּבּוּלִין חַד נִגְלִיתִי וְזִרְקֵה שֶׁלֶן:
אִין כֹּאן פִּסּוֹל קֶרֶבן וְאֲשִׁים שִׁאֲסוֹר לֹאֲכֻלוּ: הִי' **אִמְר מֵר פִּטְרוּרִין**
בְּנֵה שִׁכְכֵר יֵאָחֹ: **שֶׁלֶא לִמְנוּיִן**, שֶׁלֵּן שִׁכְכֵר יֵאָחֹ אִין מִנִּישֵׁן כְּלוֹס:
מָשׁוֹס

מסורת הש"ס

[illegible]

ה אור השלם

וְכִי כֹה אָמַר יי בּוֹרָא
הַשָּׁמַיִם הוּא הָאֱלֹהִים
יִצְרֵל הָאָרֶץ וַעֲשֵׂה הוּא
כֹּתֵנָה לֹא תִהְיֶה כִּרְאָה
לְשִׁכְתוֹ יִצְרֵה אֲנִי יי וְאִין
עוֹד: יִשְׁעֵיהּ מִה יֵת

גלות הב"ח

(6) גב' דרגיל נגדי אלא
שחט נדי וטולה:

היות מהר"ב

רנשבורג
[א] רש"י ד"ה נתקנת
הרביה וכו'. ג"כ ע"י שו"ת
ת"ל ס"י תנח"ל:

מוסף רש"י

[illegible]